

UPA 2015/136
21.maj 2014
Kalistat Lund

Forslag til forespørgselsdebat om udviklingsmulighederne for vores råstofindustri med udgangspunkt i informationer fremlagt i Naalakkersuisut's nye "Olie- og mineralstrategi for perioden 2014-2018".
(Medlemmer af Inatsisartut Sara Olsvig og Naaja H. Nathanielsen, Inuit Ataqatigiit)

Langt om længe skal vi nu, 15 måneder efter den første fremlæggelse, debattere olie- og mineralstrategien for perioden 2014-2018.

I løbet af den forgangne tid er der sket en hel del indenfor olie- og mineralefterforskningen, og ikke mindst i forhold til de unormale forhold i landets politiske styre.

Enhver med interesse for at starte initiativer op her i landet har selvfølgelig fulgt med i hvad der er sket. Her ved indgangen til råstofindustrien har alle bemærket hvilket tillidsbrud formanden for Naalakkersuisut viste, hvilket også har skadet landets omdømme.

Strategien har nu været i brug i noget tid, og om et halvt år er vi allerede halvvejs inde i perioden. Siden strategien blev til og kom i brug har der været ændringer i landets ledelse, ikke kun i toppen, men også i sammensætningen.

Da de nuværende koalitions partnere sad i oppositionen under udarbejdelse af strategien, og endda sidder med ansvarsområdet for råstofferne i dag, er det vigtigt at forstå om de kører den samme linie som den forrige koalition eller om det er deres linie som da de sad som opposition de kører, og dermed om deres standpunkter dengang har indflydelse på deres retning i dag.

Nu hvor vi er langt henne i denne strategiperiode, ser man så stadigvæk visionerne indtil 2018 som realistiske? Man er meget optimistiske omkring at råstofindustrien vil skabe arbejdspladser, og derfor er det vigtigt med en realistisk forventning der. Strategien er ikke en oplystning af ønsker, men bør bruges til at lægge planer som man kan regne med.

Har Naalakkersuisut en tro på, at vi fra 2020 (om 5 ½ år) årligt producerer 500 tønder olie og 2 mia. tønder i 2025? Vi ved, at der ikke pågår efterforskning efter olie for i år, og at der er flere licenshavere som har leveret deres licenser tilbage.

Man regner med at man fra 2014-2018 har opstartet 3-5 råstofprojekter, og at man derefter kontinuerligt vil have 5-10 råstofprojekter i gang.

Det ser ud til at disse tal i strategien kun udtrykker ønsker, som ikke har rod i realiteterne.

Strategien udtrykker en utilfredstillende og et grænseløst 'ta' selv bord' holdning. Vi mener at strategien i højere grad bør afspejle vores mål med en udvikling som udspringer af landets behov.

For vores vigtigste behov er jo at der skal være arbejde og uddannelsesmuligheder nok til landets befolkning. Ud over disse behov bør vi ikke gabe over mere og skabe kæmpe store arbejdspladser hvor det er nødvendigt at importere arbejdskraft udefra. Da vi er så få her i landet, bør vi være årvågne overfor, at vort land ikke kommer til at blive styret og blive kontrolleret af andre udefra.

Forpligtelsen til at inddrage befolkningen skal munde ud i en reel inddragelse. Uanset hvor længe en høringperiode pågår, sker der en skævvridning hvis ikke man benytter høringssvarene, og dette bør der rettes op på. Det er også at svinge de ressourcer som har brugt meget tid på at udforme disse høringssvar, og det er ikke acceptabelt. Denne strategi er et godt eksempel på dette. Den blev færdiggjort under høringsperioden, og blev omdelt til os alle dagen efter høringsfristen udløb.

Vi bør sigte efter at have et passende regelsæt omkring høringer og borgerinddragelse. Bare ved denne opstart kan vi se, at vi mangler regelsættet. Ved dette regelsæt bør man vægte beskyttelsen af demokratiet meget højt. Og vi bør tage andre landes erfaringer med uheldige konsekvenser ved lære, når vi laver vor regelsæt her i landet. Vi mener, at vort lands troværdighed som en råstofnation tog skade ved, at Naalakkersuisut indtog en rolle som modspillere i forhold til Nunaminerals.